

Les jako energetické centrum krajiny

Navazujeme na článek z minulého čísla MEDIA – „O životě a umírání lesa“ – ukázka z knihy **Olofa ALEXANDERSSONA „VIKTOR SCHAUBERGER A TAJEMSTVÍ ŽIVÉ VODY, Les jako energetické centrum krajiny“**, kterou vydalo nakladatelství Fontána, Horní náměstí č. 5, 772 00 Olomouc, tel. 585 221 400, www.fontana.ws

***

Schauberger zastává názor, že les je jakousi energetickou centrálou pro celou okolní krajinu. Považuje každý strom za energeticky nabitě těleso, v němž řada složitých procesů, při nichž také dochází k uvolňování energie do okolí. Tato energie, „vodorovné půdní záření“, která je vyzařována i přírodními vodními toky, je nejen hlavním zdrojem rostlinného růstu, ale přispívá také k tvorbě spodní vody.

Škody vzniklé v důsledku moderního lesnictví jsou proto tak nesmírné, že tyto primární napěťové síly se v žádném druhu vegetace nedokážou vyvinout tak vysoce, jako v přírodně vzrostlém lese. Rostou v něm nespočetné druhy a odrůdy, které působí směsicí svých hodnot v nejvyšších dávkách a nejvyšší napěťové síle, takže působí do celých čtverečních kilometrů svého okolí.

Schauberger však také zdůrazňuje velkou roli, která náleží lesu jako tovarně na kovy. V procesech biochemické přeměny při biodynamických druzích pohybu totiž dochází k přeměně kovů a minerálních látek.

Každý zelený list či každá jehlička jsou zázračnou metalurgickou továrnou. Tento organický proces výroby kovů lze experimentálně dokázat.

Po opadání listů a jehličí jsou tyto odstavené metalurgické továrny rozfoukány větrem, a čím víc je v lese podrostu, tím pestřejší je tato pokrývka půdy, která je proscycena organickými kovovými solemi a která je v zimě zasypána sněhem a pevně přitlačena k půdě.

Tyto kovy hrají velkou roli při tvorbě „izolační pokožky“, kterou Schauburger považoval za velmi důležitou pro životní procesy v půdě. Tvoří neuvěřitelně jemnou kovovou mřížku na povrchu půdy, určitý druh organického difúzního filtru oddělujícího záporně nabitou půdu od kladně nabitě atmosféry, což je základní předpoklad, aby vůbec mohl probíhat růstový proces.

Tímto způsobem strom vyrábí důležité kovy, které potřebuje rostlinný svět a které potřebuje i člověk – v podobě takzvaných stopových prvků.

Vodní tok, který vytéká z přírodního lesa, odnáší část těchto kovů s sebou a ukládá je v krajině.

Tyto kovy hrají velmi důležitou roli také při vzniku vody jako takové (svými katalytickými účinky). Les má proto kromě svých všeobecně uznávaných schopností vytvářet příznivé povětrnostní podmínky také celou řadu životně důležitých funkcí, říká Schauburger. Je „kolébkou vody“, je důležitým faktorem zásobení spodní vodou, produkuje stopové prvky a minerály a dodává energii ke stavbě živin.

Ničení lesa a jeho biologické důsledky

Viktor Schauburger byl pravděpodobně jedním z prvních na světě, kdo varoval před ekologicky nesprávnými zásahy do lesů a do života v nich. Popisoval – pravděpodobně také podrobněji než kdokoliv jiný – důsledky podobných zásahů na krajinu a na život jako celek. Jeho roztrpčení a neklid pramenící z plundrování lesů, k němuž docházelo v Rakousku i Německu po 1. světové válce, byl skutečně velký. Varoval dojímavými apely, slovem i písmem i přímými apely na veřejných institucích, čímž měl v úmyslu vzbudit všeobecný odpor proti výprodeji krajiny. V roce 1928 například napsal:

„Co všechno by se dalo říci o lese a o jeho životě. Mým úkolem však bohužel je psát přímo o jeho odumírání. Na ty strašlivé chyby by se měli upozornit ti, kteří jsou schopni zachránit snad na poslední chvíli lesy umírající přímo pod rukama lidí odcizených přírodě.“

„Když zemře nějaký člověk, znějí zvony. Když zemře les a s ním hyne i celý národ, nezvedne nikdo ani jeden jediný prst.“

„Je známo, že každému odumírání národa předchází odumírání lesa. Může trvat snad stovky let, než se les opět zotaví alespoň natolik, aby vypadal jako před několika desítkami let.“

Široké masy lidí čelí nechápavě tomuto pomalu probíhajícímu kvalitativnímu úpadku. Lesy dosud vidí všude kolem sebe a nechávají se mýlit statistikami dokazujícími, že se dnes na jednom hektaru lesa nachází více objemových metrů použitelného dřeva, než tomu bylo dříve. Že se však díky těmto opatřením kvalita takto pěstovaného lesního porostu zhorší přímo děsivým způsobem, je zamlčováno a jsou zde snahy o zатуšování. Společně se zničením rozsáhlých

lesních ploch zmizí i voda, to jej naučila trpká zkušenost uplynulých let. A v roce 1930 napsal:

Největší a nejkrásnější pomník by měl být postaven člověku, který má moc zastavit nesmyslné ničení vysokého lesa. Bohužel, tito lidé obvykle nemají ani tušení, co znamená les v životě národa. Les je kolébkou a domovinou božské vody, která se občas stane velkým nebezpečím pro člověka, jenž jí ničí domovinu.

Bez lesů není žádná voda. – Bez vody není chléb. – Bez chleba není život.

Když uvažujeme o všech těchto věcech, dojdeme dříve či později k názoru, že dnešní neúspěchy (nemoci, degenerace) je nutno přičíst chybám, které se odehrály v půdě, ve vodě a ve vzduchu. Dokud vodní tok přepravuje dřevo sám od sebe, tedy zadarmo, může lesník používat svou sekeru. Zhoršení vodních cest znamená varování před nebezpečími, která – a to nepřeháním – vážně ohrožují naši vlastní existenci.

Ničení lesa probíhá všude a jeho výsledky jsou všude děsivé:

- * Pokles hladiny spodní vody,
- * Katastrofální záplavy,
- * Úpadek zemědělství.

To všechno a ještě mnohem více jsou důsledky špatného hospodaření.

Schauberger vidí v přírodně vzrostlém lese základ všech kvalit, který se týká i tvorby vody a výživy. Když dojde k narušení souhry přírodního lesa, nejprve je tím postižena tvorba přírodní, biologicky normální vody a následkem toho pak všechna zbylá organická hmota. Biologická kvalita potravin klesá, lidé čím dál častěji podléhají onemocněním z nedostatečné výživy, cévním onemocněním a nakonec i rakovině. Pro Schaubergera je to logický důsledek likvidace lesa a přírodních procesů ve vodě... proto je péče o přírodní les životní otázkou národa.

Bez přírodního lesa nemůže voda vystupovat na povrch v podobě pramenů a potoků, pokud v nitru země nedozrála. Nemůže se dál vyvíjet a nemůže splnit své přirozené funkce na povrchu.

Přírodní les je jako elektrárna, která vysílá svou energii do okolní krajiny prostřednictvím proudící vody.

Takzvané racionální lesní hospodářství se svými metodami lesních školek a kácení naholo sebou nese narušování komplexní přírody, která sama určuje kvalitu životních procesů všech organismů.

Olof Alexandersson